

prima instanță: M. Macar
instanța de apel: M. Ciugureanu, Iu. Cotruță, B. Bîrca

dosarul nr. 2rac-302/16

ÎNCHEIERE

27 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii: Ala Cobăneanu, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Societatea Comercială „Miriamplast & Co” Societatea cu Răspundere Limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „Haub Grup” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Societății Comerciale „Miriamplast & Co” Societatea cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea datoriei și la cererea reconvențională înaintată de Societatea Comercială „Miriamplast&Co” Societatea cu Răspundere Limitată împotriva Societății Comerciale „Haub Grup” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la declararea nulității facturii fiscale,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea Comercială „Miriamplast & Co” Societatea cu Răspundere Limitată și menținută hotărîrea Judecătoriei Hîncești din 22 decembrie 2014,

c o n s t a ț ă

La 25.04.2014 SC „Haub Grup” SRL a depus cerere de chemare în judecată către SC „Miriamplast & Co” prin care a solicitat încasarea din contul SC „Miriamplast & Co” SRL în beneficiul său a datoriei debitoriale în sumă de 89 621 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că își desfășoară activitatea în contextul comercializării materialelor de construcții, fabricării acestora, iar începînd cu anul 2013 întreprinderea a efectuat tranzacții cu SC „Miriamplast & Co” SRL, care inițial și-a exercitat o parte din obligații, ulterior însă refuzînd să efectueze careva achitări în acest sens. Pîrîtul deși recunoaște existența datoriei prin semnarea actului de verificare și efectuarea achitărilor parțiale, refuză pînă în prezent să-și execute obligația ce-i revine, datoria debitorială a pîrîtului constituind suma de 89 621 lei.

La 15.05.2014 și respectiv 16.10.2014 reclamantul a depus o cerere de concretizare a pretențiilor din cererea de chemare în judecată prin care a solicitat

încasarea din contul SC „Miriamplast & Co” SRL în beneficiul SC „Haub Grup” SRL și a cheltuielilor de judecată constituite din cheltuielile legate de asistența juridică acordată reclamantului, taxei de stat și cheltuielile de executare a măsurilor de asigurare.

La 16.10.2014 SC „Miriamplast & Co” SRL a depus cerere reconvențională împotriva SC „Haub Grup” SRL prin care a solicitat declararea nulității facturii fiscale nr. BV7933382 din 13.09.2013.

În motivarea cererii reconvenționale SC „Miriamplast&Co” SRL a invocat că factura fiscală nr. BV7933382 din 13.09.2013 a fost întocmită de SC „Haub Grup” SRL, profitînd de încrederea primei, întrucît SC „Haub Grup” SRL a asigurat cumpărătorul că marfa indicată în factură va fi livrată în adresa cumpărătorului, însă aceasta nu a fost livrată, factura fiind semnată fără ca marfa sub formă de ardezie sură (8 valuri - 550 bucăți) să fi fost livrată în realitate cumpărătorului, scopul întocmirii facturii de către SC „Haub Grup” SRL fiind recepționarea ardeziei.

Indică „Miriamplast&Co” SRL că circumstanțele sus menționate califică factura fiscală nr. BV 7933382 din 13.09.2013 a fi un act juridic fără cauză fiind fondată pe o cauză ilicită și deci fără suport juridic.

Prin hotărîrea Judecătorei Hîncești din 22 decembrie 2014, acțiunea inițială a fost admisă integral. S-a încasat de la SC „Miriamplast & Co” SRL în beneficiul SC „Haub Grup” SRL datoria în sumă de 89 621,00 lei; cheltuieli de asistență juridică în mărime de 8 000,00 lei; cheltuieli de executare a măsurilor de asigurare a acțiunii în mărime de 2 278,4 lei; taxa de stat în mărime de 2 689, 00 lei, în total suma de 102 588,4 lei. Acțiunea reconvențională a fost respinsă ca neîntemeiată. S-a încasat de la SC „Miriamplast & Co” SRL taxa de stat în folosul statului în sumă de 270 lei.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe SC „Miriamplast & Co” SRL a declarat apel, solicitînd admiterea apelului, casarea hotărîrii apelate și pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii inițiale și admiterea acțiunii reconvenționale.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2015 a fost respins apelul declarat de SC „Miriamplast & Co” SRL și menținută hotărîrea primei instanțe.

În favoarea admiterii acțiunii inițiale, instanța de apel a menționat că din anul 2013 SC „Haub Grup” SRL a efectuat tranzacții cu SC „Miriamplast & Co” SRL de vânzare a materialelor de construcție și prestare a serviciilor. SC „Haub Grup” SRL a livrat mai multe loturi de marfă „Miriamplast & Co” SRL și a prestat acesteia din urmă servicii de transport, dovadă a acestui fapt fiind facturile fiscale prezentate de reclamant. Însă, SC „Miriamplast & Co” SRL nu și-a executat obligația de plată pentru marfa recepționată, sau din actul de verificare întocmit de părți rezultă că valoarea livrărilor și serviciilor prestate de către reclamant la data 30.12.2013

constituie suma de 100 270 lei, pîrîtul efectuînd doar plăți în sumă de 13 514 lei, acumulînd o datorie în sumă de 94 621 lei.

În favoarea respingerii acțiunii reconvenționale, instanța de apel a menționat că la caz nu au fost depistate prevederi ale actului juridic, și anume a facturii fiscale nr. BV7933382 din 13.09.2013, care ar contraveni normelor imperative ce ar duce la nulitatea acestuia în temeiul art. 220 Cod Civil.

La 27 aprilie 2016 SC „Miriamplast & Co” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea lui, casarea hotărîrilor judecătorești și remiterea pricinii spre rejudecare în instanță de apel.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul denotă că instanța de apel a expediat în adresa recurentului copia deciziei integrale, însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia, din care considerente recursul se consideră a fi depus în termen.

În motivarea recursului a indicat că examinarea cererii de apel a fost repartizată Judecătorului Boris Bîrca, fapt confirmat prin fișa de repartizare. Prin încheierea din data de 04.03.2015 a Curții de Apel Chișinău, nu a fost dat curs cererii de apel depuse de SRL „Miriamplast&Co”. Chestiunea privind primirea cererii de apel a fost examinată de completul de judecatori format din M.Ciugureanu, B.Bîrca, E. Clim. Ulterior prin decizia din 21.10.2015 și procesul verbal al ședinței de judecată este indicat un alt complet de judecată și anume format din judecătorii M.Ciugureanu, B.Bîrca, Iu. Cotruță.

Corespunzător la efectuarea la mai multe acte procedurale în aceeași pricină soluționarea chestiunii privind primirea cererii de apel și ședința de judecată propriu-zisă au participat două complete diferite, fără ca la materialele dosarului să existe vre-un act de dispoziție în aceste sens.

La fel, susține că instanțele nu au aplica legea care trebuie a fi aplicată.

Astfel, stabilind cu certitudine că SRL „Haub Grup” ar avea o obligație de transportare a mărfurilor ce urmau a fi procurate, instanțele inferioare nu au aplicat prevederile art. 758 alin. (2) a Codului Civil, conform cărora se indică că dacă este obligat să ia măsuri pentru transportul bunurilor, vânzătorul trebuie să încheie contracte necesare pentru ca transportul să fie efectuat pînă la locul prevăzut, cu vehicule adecvate circumstanțelor și în condițiile obișnuite pentru un astfel de transport.

Dacă aplica aceste prevederi a legii materiale, instanța de fond, urma să ajungă la concluzia că nefiind executată de către vânzător obligația de transportare a mărfurilor, nu ar putea avea loc nici o predare de mărfuri către cumpărător și astfel nu poate fi obligat la achitarea lor.

In același sens instanțele inferioare urmau să aplice și prevederile art. 753 alin. (1), art. 321 și art. 322 a Codului Civil

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SC „Miriamplast & Co” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizând actele cauzei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ constată că argumentele formulate în recurs se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recurs, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins. Or recursul, exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SC „Miriamplast & Co” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea Comercială „Miriamplast & Co” Societatea cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru